

Goron Sándor

Ady-apokrif

nincs abszint
csak hófehér álmok
s egy hófehér asszony
a Pece-parton

és minden csak mese
minden ami volt
szívem helyén
virít egy hideg folt

nincs abszint Várad
velem elmerül
arcomra sárga
ködfátyol terül

már vigadhatnak: hejehuja haj
a senkik és a köd-emberek
ők áthullnak a Nagy Rostán
engem megtart az emlékezet

csendszüret

álmot kéne
hajkurászni

mélyülő kébbe
belemászni

csendet

csendet
kéne
szüretelni

zaj-napokra
félretenni

múzsát tündéért
kéne úzni

szerелеmben
kimerülni

s csendet

csendet
kéne
szüretelni

zaj-napokra
félretenni

ördög ellen
viaskodni

csenddel kéne
hadba menni

s elvegyülni
puha csendben

csenddé válni
soha szebben

Finta Éva

Szapphó érintése

Fenn a magas tetején
lebeg mindig egy fátyol, egy csillag.
Az elmúló az, ami itthagya
s a múlás maga a tenger.

Fellebeg kitharával
egy szikra, egy madár, egy dallam
villámfény női alakban
s lecsap a leszboszi partra.

Ideér az időn meg a távon
fátyol sikolya, vérfolt
maga a lehulló égbolt
s elsiratja a verset.

Nem a költőt, az embert, a földit:
az égít zokogja hétrét
mert látja a szépség végét
és hallja az örök csendet.

Bizony nem mézédés bonbon
nem nektár szivárog a szánkából:
kultúrák alkonya gyászol
halottsirató szavainkkal.

Mégis öröklét benne.
Úgy nézek át a tájon
mint Isten a nagyvilágon
ki magának teremtette.

Ez a tévhit a nagy csoda titka.
Mindent elhisz az ember.
Itt ragyog bennem a tenger
pedig jonhom* Zemplén aranyozza.

Sárospatak, 2007. november 1.

* jonhom – kifejezés az Ómagyar Máriasiralomból

Ázott daktilusok

Mint aki gyermeteg alkonyi perceket éget
felbukik elpörög rajta a sárgatojás-nap
zizzen a fecske repülve hasító szárnya
bevési a légbe a mozdulatok kacagányos
dolmányos mentés zsinórrajzolatát és
feltüzi rája fondorlatos ficsegését.

Játszik az alkonyi felhőrianás is az égen
sűrű esők is játszanak játszanak egyre
úszik az utca a város a kezdet a végek
úsznak a felhők almásderes paripái
úsznak az égen kiskutya testü habocsákák
gólemek és fátyolos asszonyok úsznak.

Ázik a házika ázik a ház meg a kert is
ázik az udvari muskátli meg a lóca
csobban a rettentő fecsegő eresz árka
ázik a kőkerítés meg a rózsafa bokrok
a krizantém és petúnia arca is ázik
s fázik az ázó nedves augusztusi alkony.

Nem rak a nyár heve tűzpiros máglyarakást már
füstöl a páracsomó a mezők tarajából
csillagok szántanak éjjeli lomha sötétben
holdra világít a nap bíborának a tükre
éjbe kapaszkodik a kései lassu uborka
Éva kertjét keresve kuszik fel az égbe.

2006. augusztus 9.

Tüzes Bálint

Feladat kisfiamnak

rajzolj egy kertet
szobanagyságút
repkénnyel futtatott két
kerítéssel rajta túl
zöld levelekkel piros
cseresznyékkal

miután megvagy
mondd el apádnak
hol van a fáról
aligelröppent madár

Életfaárnyék

mielőtt csillag gyúlna fent és
tenyered homlokomra tennéd
elmondom neked azt a estét
mikor helyét nem lelte a hang

vörös-fekete és kék volt a magas
búcsúzott a nap s a hold felől nyakas
szellőcsikló hajadba ragadt

rohant a vér dörömbölt a szíved
álltunk mint kiket egy kéz kivett
minden zajból a rohanásból
közel voltunk mégis távol
miként két
egymás fölötti faág

Ellentét

vétek lennél
meggyónnálak
áldás volnál
szétosztnálak

megmaradhatsz így ta-
lánynak más számára
bizonyoságnak

szavak jönnek
elmennek
szólítlak eztán
önmagunk jogán

kedvesnek
anyanyelvnek
istenhitnek
szerelemnek

hogy meggyónjalak
szétosszalak

Kelemen Erzsébet

Nő még szarvacskája a kőnek

Szavak hevernek az asztalon,
sánták, bénák, csillagszeműek
– akár egy népmesei juhász tekintete –

Ne féljeteK hát!
Nő még szarvacskája a kőnek
(„csig ab iga gyereki...”),
s lesznek még egyszer a kévében
bronzarany búzaszemek.

Kicsinyhitűek

Felhajtott abroszon
eltompult élek magánya
remeg.

Egyébként
visszafojtott visszhang.

Az oltárkendő helyén
egy ott felejtett gyolcs-csík.

Kicsinyhitűek,
miért rejtitek el a lángot
hamuvá égetve
kezetek mozdulatát?!

Az új évezred kivándorlójáért

Kifosztott hazám,
árvasággoddal
kösd magadhoz
kesergő fiad!

SMS az országfosztogatóknak

könnyebb a tevének
a tű fokán